

Ens agradaria de saber...

...PER QUÈ els llums públics del sector més cèntric de La Sagrera estan tantes nits sense funcionar...

* * *

...PER QUÈ no es posa més vigilància de cara als temeraris motoristes que amb la seva «todo terreno» circulen a altes hores de la nit amb uns espetecs eixordadors...

* * *

PER QUÈ la nostra Germandat Sindical de Pagesos no té una secció fixa a «Ronsana», com té l'Ajuntament, Parròquia, etc., des d'on informar regularment de les seves activitats als afiliats i poble en general...

* * *

PER QUÈ enmig d'urbanitzacions on els edificis són generalment d'un nivell arquitectònic més que regular se n'hi permeten alguns que desentonen completament i desprestigen tot l'urbanisme del nostre poble...

* * *

...PER QUÈ no es fa en els altres ponts de la nostra carretera principal, la reforma que va fer-se en el de l'Areny, ja que, a falta d'una millora més considerable i necessària, permetria canviar les baranes de pedra ara existents, gairebé totes destrossades, i donaria una mica més d'espai a la circulació, imprescindible amb els enormes vehicles d'avui dia...

* * *

...PER QUÈ hi ha tan poc sentit cívic i social que, malgrat l'eficient servei de recollida d'escombraries existents, encara hi ha qui prefereix tirar-les al primer lloc que se li presenta, sense tenir en compte gens ni mica la brutícia que comporta i el perill per a la salut que això representa...

* * *

Ens agradaria de saber-ho... però no ho sabem

CURIÓS

CURIOSITATS

Potser pel fet de viure a Barcelona tots els hiverns, els llargs i humits hiverns, plens de soroll, cotxes, preses, fum, els hiverns que mai s'acaben a la ciutat, potser per això m'agrada fugir-ne i refugiar-me a Santa Eulàlia. Sí, és un refugi el que busco, lluny de la ferotge ciutat, tan inhumana però imprescindible a vegades...

I cercant tranquil·litat m'entiforo tot sovint a alguna llibreria. Allà remeno llibres i més llibres fins atipar-me'n —normalment tanquen abans— i passo unes hores formidables. Tot això us ho explico perquè l'altre dia, una llibreria prou coneguda de Granollers fou la víctima propiciatòria de la meva curiositat bibliòfila. Fins aquí, tot normal; a partir d'aquí, ja no tant. Em sorprengué agradablement el veure un llibre que parlés de Santa Eulàlia (1). No és gaire freqüent trobar llibres que s'ocupin del nostre poble, però aquest era un d'ells.

Un dels pocs, poquíssims. Desgraciadament, la meva butxaca restava buida després d'adquirir un parell de llibres que ja tenia embolicats. El vaig fullejar amb deteniment i hi vaig trobar una estrofa popular d'ignorat origen que deia així:

«Santa Eulàlia de Ronsana
voltada de presseguers
els fadrins en fan ballades
perquè no tenen diners».

Penso jo: quantes frases populars, anècdotes, cançons i curiositats de Santa Eulàlia deuen existir? Quantes, desgraciadament, s'han perdut en la nit del temps, al passar dels anys? Seria molt interessant que algú recollís aquestes particularitats generalment consuetudinàries, tan nostres, i que no deixen de ser una riquesa en l'ordre cultural del nostre poble. Com més temps passi, més difícil serà la tasca d'arreglar troballes d'aquest tipus. És llàstima, oi?

(1) «El Vallès, vigor i bellesa», de Ferran Canyameres. Biblioteca Selecta núm. 298.

J. Brustenga Etxauri

Soledad

Em cerques suaument, arribes a mi com una onada subtil (que sembla que no pugui fer mal en la seva mansuetud), i de cop i volta se'm fas present en la carn i en l'esperit com una punxada profunda i cruel, que es perd en les mateixes arrels de la vida.

Et reconec; sé que no ets simplement un estat d'ànim, ni molt menys un estat físic. Tens tota la grandesa, tota la vida i tota la callada veritat d'un sentiment. Ets potser el meu més íntim sentiment; el més sincer, el que mai no surt a flor de pell, però el que des de dins, amb el seu bes de silenci, fa trontollar el meu cor de fred. El que em fa plorar molts dies, i omple de tristor moltes nits. Ets el meu crit sense veu i sense resposta; el buit de la meua mà, que no troba la tendresa d'una altra mà. Ets el neguit que em fa tremolar el cos, quan rebella sense pietat i reclama drets sense llei. Ets l'alè amarg, que es belluga amagat en el si de les idees. L'alè que l'ànima escup per massa brut, i que ningú no acull per massa net.

Però et reconec també la meua pau en els millors moments: En la serenor del passeig emboirat, entre pedres velles i trepitjades; en la recerca de Déu, i en la lluita per aconseguir-lo; en el descobriment d'una flor, o àdhuc d'una persona llunyana que em fa somniar; en la paraula dita amb tanta veritat i amb tanta força, que quasi se'm materialitza a les mans.

Ets també el refugi que guarda fidel els records passats. Ets aquell racó perdut, on puc aturar-me a descansar, i mirant enlaire veure net el cel blau. Solament tu saps que encara tinc una mica d'esperança, i malgrat que saps que aquesta esperança es purament una il·lusió, em vas deixant fruit-la, i fruit quelcom es viure. Així doncs, et tindria d'agrair cadascuna de les emocions que deixes arribar a mi, que com el vent a la mar, inflen (o desinflen) les velles del meu cor. I, saps?, el vent és també vida.

Mes aquest aspecte teu, soledat, se m'escapa tot sovint dels dits; encara no he après a estimar-te tal com ets, i entelo la teua imatge amb els meus dubtes i remordiments, amb les meves mentides i pobres somnis.

Et sento caminar prop meu, i vull fugir del teu costat. Perdona'm, Tu però, ja deus saber que és dur d'acceptar el que ens ofereix la buida realitat de cada dia, i la meua realitat d'avui, encara em fa força mal.

Anna

Pinsos RELATS